

KLOKAN

POVOLENÉ ZTRÁTY

NORA
ROBERTS

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Veronika Nohavicová , 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SHELTER IN PLACE
přeložila Veronika Nohavicová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7633-045-0

Věnováno památce mé babičky s jasně rudými vlasy

ČÁST PRVNÍ

Ztracená nevinnost

*Nepoctivě vydobytý úspěch
člověku nevynahradí ztrátu vnitřního klidu
a čistého svědomí, co doprovázejí nevinné a ctnostné,
ani nevyváží strašlivou hrůzu a děs,
které nám vina vnáší do duše.*

Henry Fielding

Kapitola první

V pátek 22. července 2005 si Simone Knoxová k popkornu a švédským želé rybičkám objednala velkou pomerančovou Fantu. Obvyklá volba dobrůtek pro večery strávené v kině jí změnila život, a nejspíš jí ho dokonce zachránila.

I přesto se už Fanty nikdy nenapila.

Ale momentálně nechtěla Simone nic jiného než usadit se v kině se dvěma úplně NEJlepšími kamarádkami a ztratit se ve tmě.

Její život se totiž octl v troskách. Platilo to teď, platilo to i pro celý zbytek léta – a nejspíš už úplně navždycky.

Protože chlapec, kterého milovala, s nímž randila už sedm měsíců, dva týdny a čtyři dny (a měla s ním, ve svých představách, ruku v ruce proplout maturitním ročníkem), jí dal kopačky.

Esemeskou.

koncim nebudu ztracet cas pze chci byt s nekym kdo chce byt se mnou naplno a to ty nejsi tkze koncime cau

Zkusila mu zavolat, protože věřila, že to nemyslí vážně – ale nebral telefon. Poslala mu tři textovky a úplně se v nich ztrapnila.

A pak se podívala na jeho stránku na MySpace. A ponížení bylo příliš slabé slovo pro to, co ji tam čekalo.

Vyměnil jsem starý ROZBITÝ model za skvělý a nový.

Simone je pryč!

Ted' je tu Tiffany!

Setřásl jsem tu TRAPKU a léto i maturitní rok prožiju s nejhezčí holkou ročníku 2006.

Jeho příspěvek – s obrázky – už stačil nasbírat pár komentářů. Simone docvaklo, že nařídil kámošům, aby o ní psali hnusné věci, ale to nijak nezmenšilo palčivost ponížení.

Truchlila celé dny. Užívala si konejšení nejbližších kamarádek Mi a Tish, zuřila nad uštěpačnými poznámkami mladší sestry Natalie a ploužila se na letní brigádu i na každotýdenní klubové lekce tenisu, na nichž trvala máma.

Esemeska od babičky ji znovu rozplakala.

CiCi Lennonová mohla klidně meditovat v Tibetu s dalajlámou, pařit v rytmu rocku v Londýně se Stony, nebo malovat v ateliéru na Pokojném ostrově, ale pořád dokázala zjistit všechno o všem.

Teď to bolí a ta bolest je skutečná, a tak tě objímám, zlatíčko. Ale dej tomu pár týdnů a uvědomíš si, že to byl jenom další hajzl. Drž se! Namasté.

Simone si nemyslela, že Trent je hajzl (ačkoliv Tish i Mi s babičkou CiCi souhlasily). Možná ji odvrhl – a pěkně hnusným způsobem – protože to s ním nechtěla dělat. Prostě nebyla připravená to dělat! Kromě toho, Tish to se svým bývalým dělala ve třetáku po plese – a pak ještě dvakrát – a stejně ji pustil k vodě.

Bohužel Trenta stále milovala a její zoufalé, šestnáctileté srdce vědělo, že už nikdy, nikdy nebude milovat nikoho jiného. Dokonce i když vytrhala z deníčku stránky, kam si psala budoucí jména – paní Trent Woolworthová, Simone Knox-Woolworthová, S.K. Woolworthová – roztrhala je na kousíčky, přidala roztrhané Trentovy fotky a pak všechno spálila (s kamarádkami, v krbu v hale při rituálu dívčí síly), pořád ho milovala.

Ale, jak upozornila Mi, musela žít dál, i když jedna její část toužila prostě umřít, a tak se nechala kamarádkami vytáhnout do kina.

Stejně už ji unavovalo schovávání ve svém pokoji, a protože se opravdu nechtěla ploužit obchodákem s mámou a malou ségrou, vyhrálo kino – a taky Mi, protože byla právě na řadě s výběrem. Takže Simone šla na sci-fi biják jménem Ostrov, jehož shlédnutí se Mi nemohla dočkat.

Tish tahle volba nevadila. Jako budoucí herečka měla za to, že návštěva filmů a divadla je povinnost a současně příprava na budoucí kariéru. A navíc Ewan McGregor patřil do Tishiny top pětky filmových adeptů na přítele.

„Pojďme si najít místo. Nějaké slušné.“

Drobná, podsaditá Mi s tmavýma, dramatickýma očima a hustými, stupňovitě sestříhanými krátkými černými vlasy, popadla popkorn – žádné falešné máslo – pití a oblíbené burákové lentilky M&M's.

Mi bylo v květnu sedmnáct, na rande chodila jenom zřídka, protože momentálně dávala před kluky přednost vědě, a čáru dělicí ji od šprtky nepřekročila jenom díky svým gymnastickým úspěchům a pevnému postavení v družstvu roztleskávaček.

Družstvu, které naneštěstí vedla jistá Tiffany Bryceová, zlodějka kluků a děvka.

„Potřebuju na dámy.“ Tish – popkorn s dvojitým falešným máslem, Coca Cola a mentolky Junior Mints – strčila své pochoutky kamarádkám. „Najdu si vás.“

„Nedělej si nic s vlasy ani s obličejem,“ ušklíbla se Mi. „Až začne film, stejně je nikdo neuvidí.“

A navíc je Tish už teď dokonalá, pomyslela si Simone, když žonglovala s Tishiným popkornem cestou do jednoho ze tří sálů Cineplexu DownEastského nákupního centra.

Tish měla dlouhé, hladké, hedvábné vlasy kaštanově hnědé barvy – s profesionálním zlatým melírem, protože její matka nezůstala zaseknutá někde v padesátých letech. Její tvář – Simone strašně ráda studovala tváře – byla klasicky oválná, s dolíčky, co dodávají koketní šarm; a tyhle dolíčky koketovaly často, protože Tish si vždycky našla důvod k úsměvu. Simone si ponuře říkala, že ona by se taky tak často usmívala, pokud by vyrostla do výšky jako Tish a měla její úžasné křivky, jasné modré oči a dolíčky ve tvářích.

A k tomu všemu Tishini rodiče podporovali dceřinu touhu stát se herečkou. Podle Simonina názoru vyhrála Tish jackpot. Vzhled, osobnost – a k tomu rodiče, co mají ponětí o světě.

I přesto Simone Tish milovala.

Všechny tři už měly plán – i když prozatím jen tajný, protože Simonini rodiče ponětí o světě postrádali – že léto po maturitě stráví v New Yorku.

Možná se tam dokonce přestěhují – určitě je tam větší vzrůšo než v Rockpointu v Maine.

Simone si myslela, že nejspíš i písečná duna na Sahaře musí být větší vzrůšo než Rockpoint v Maine.

Ale New York? Zářivá světla, davý lidí.

Svoboda!

Mi bude studovat lékařství na Columbijské univerzitě, Tish herectví a může chodit na konkurzy. A Simone... Simone bude studovat *něco*.

Ovšem ne práva, jak si představovali její nevědomí rodiče. No jasně, žádné překvapení, prostě jen trapné klišé, protože otec byl ohromné právnické zvíře.

Možná by studovala umění a stala se proslulou umělkyní jako babička CiCi, což by rodiče parádně vytočilo. A – stejně jako CiCi – by si potom libovolně vybírala a zase odhazovala milence. (Až bude připravená to dělat.)

Jo, to by Trentu Woolworthovi ukázalo!

„Vrať se,“ štouchla do ní loktem Mi.

„Cože? Vždyť jsem tady.“

„Ne, jsi v Simonině zóně zadumání. Vylez ven a připoj se ke světu.“

Simone se možná v SZZ líbilo, ale... „Musím otevřít dveře silou své mysli, protože ruce mám plné. Tak jo, fajn. Jsem zpátky.“

„Mysl Simone Knoxové je úžasné místo.“

„Jenže bych ji měla používat jenom k dobru, ne k tomu, abych Tiffany rozpustila na loužičku čubčího slizu.“

„To tak jako tak nemusíš. Její mozek už loužička čubčího slizu je.“

Kamarádky vždycky najdou v pravou chvíli ta pravá slova, pomyslela si Simone. Měla by se připojit ke světu a SZZ nechat daleko za sebou.

Premiéra v páteční večer znamenala, že kino bylo už teď napůl plné. Mi vybrala trojici sedadel úplně uprostřed a sama se posadila do třetího od uličky tak, aby Simone s rozbolavělým srdcem seděla uprostřed mezi ní a Tish, jejíž delší nohy jí vy-sloužily krajní sedadlo.

Mi se na sedadle zavrtila. Spočítala si, že než zhasnou světla, mají asi šest minut.

„Zítra večer musíš jít na tu party u Allie.“

SZZ znovu vystrčila růžky. „Party u Allie? To nedám. Moc dobře víš, že přijde i Trent a čubkosliská Tiffany.“

„No právě, Sim. Pokud se neobjevíš, všichni si řeknou, že se... no, že se schováváš a že ses z toho ještě nevzpamatovala.“

„Taky že jo, schovávám, a ne, nevzpamatovala.“

„No právě. Nesmíš Trentovi poskytnout zadostiučinění. Půjdeš s námi – Tish půjde se Scottem, ale ten je v pohodě – vezmeš si na sebe něco úžasnýho a Tish ti udělá make-up, protože v tom je fakt dobrá. A ty se budeš tvářit jako: Co, kdo, ten? Jako že jsi úplně nad věcí.“

Simone cítila, jak ji SZZ láká. „To nedokážu. Nejsem herečka jako Tish.“

„V jarním muzikálu jsi přece hrála Rizzo v Pomádě. Tish byla jako Sandy úžasná, ale ty jsi byla stejně úžasná Rizzo.“

„Protože jsem chodila na lekce tance a umím trochu zpívat.“

„Zpíváš skvěle – a byla jsi skvělá. Buď na Alliině party Rizzo. Víš, jak to myslím – totálně sebevědomá a sexy a trhněte si.“

„Já nevím, Mi.“ Ale dokázala si to, alespoň trochu, představit. I jak ji Trent – totálně sebevědomou a sexy a trhněte si – znovu bude chtít.

A pak se přiřítla Tish, sklonila se a popadla Simone za ruku. „Hele, nebudeš vyšilovat, jo.“

„A proč bych měla... Ale ne. Prosím!“

„Ta děvka si právě dává čerstvý lesk na rty, a debil Trent se jako správný pejsek poflakuje před dámama.“

„Sakra.“ Mi stiskla Simoninu ruku. „Možná jdou na jiný film.“

„Ne, určitě jdou sem, protože přesně takový je můj život.“

Miin stisk zesílil. „Ani nemysli na to, že bys odešla. Uvidí tě a budeš vypadat a připadat si jako chudinka. Žádná chudinka nejsi. Tohle ber jako zkoušku na party u Allie.“

„Ona půjde?“ Tishiny dolíčky se rozzářily. „Přemluvila ji?“

„Pracujeme na tom. Posad se.“ Mi se otočila. „Máš pravdu, jdou sem. Zůstaň sedět,“ zasyčela, když se Simonina ruka

pod její rukou zachvěla. „Vůbec si jich nevšímej. Jsme tady s tebou.“

„Jsme tady s tebou, teď i navždy,“ řekla i Tish. „Jsme jako... hráz opovržení. Jasný?“

Tiffany, blondýna s kaskádou vln a v obepnutých džínách, a zlatý hoch Trent (vysoký, pohledný quarterback mistrovských Wildcats) prošli uličkou.

Trent věnoval Simone pomalý úsměv, ze kterého se jí kdysi podlamovala kolena, a schválně sjel rukou po Tiffanyiných zádech až na zadeček a tam ji nechal. Potom něco zašeptal Tiffany do ucha. Ona se ohlédlá přes rameno a ušklíbla se dokonalými, čerstvě nalíčenými rty.

I se zlomeným srdcem měla v sobě Simone stále dost ze své babičky, než aby si takovou urážku nechala líbit.

Ušklíbla se také a ukázala Tiffany prostředníček.

Mi se chrochtavě zahihňala. „Dobrá práce, Rizzo.“

I když se Simonino zlomené srdce zachvívalo, přinutila se sledovat, jak se Trent s Tiffany usazují tři řady před nimi a okamžitě se začínají muchlovat.

„Všichni chlapi chtějí sex,“ prohlásila Tish. „No, proč by vlastně neměli? Jenže pokud jim nejde o nic jinýho, nestojí za to.“

„Jsme lepší než ona.“ Mi podala Tish mentolky a colu. „Protože ona nic jiného nemá.“

„Přesně.“ Simone možná trochu pálily oči, ale v srdci jí cosi plálo, a tenhle plamen se zdál hojivý. Podala Tish popkorn. „Na tu party půjdu.“

Tish se zasmála – schválně výsměšně a nahlas. Stačilo to, aby sebou Tiffany trhla. Pak se Tish usmála na Simone. „Na té party zazáříme.“

Simone sevřela popkorn mezi stehny, aby mohla kamarádky vzít za ruce. „Mám vás ráda, lidi.“

Než skončily upoutávky, přestala Simone siluetám tři řady před sebou věnovat pozornost. Většinou. Původně čekala, že během filmu bude přemýšlet – vlastně to měla v plánu – ale chytilo ji to. Ewan McGregor byl úžasný, a líbilo se jí, jak silnou a statečnou se stala Scarlett Johanssonová.

Jenže po patnácti minutách si uvědomila, že měla jít na toalety s Tish – i když by to byla kvůli Tiffany s jejím leskem na rty pořádná katastrofa – nebo že se měla mírnit s Fantou.

Po dvaceti minutách to vzdala. „Musím čůrat,“ zašeptala.

„No tak!“ sykla Mi.

„Pospíším si.“

„Mám jít s tebou?“

Simone zavrtěním hlavy odmítla a podala Tish zbytek popkornu a Fanty, aby je podržela.

Prosmýkla se kolem a rychlými kroky vyšla nahoru uličkou, zahrnula doprava a rychle se rozhlédla.

Prázdná, žádné čekání. S úlevou vklouzla do kabinky, a zatímco vyprazdňovala měchýř, přemýšlela.

Celou situaci zvládla. Možná měla CiCi pravdu. Možná už se přiblížila chvíle, kdy si uvědomí, že Trent je hajzl.

Ale taky byl strašně moc roztomilý... A jeho úsměv...

„To je fuk,“ zamumlala. „I hajzl může být roztomilý.“

Přemýšlela o tom, i když si umývala ruce a když si pak pát-ravě prohlížela svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem.

Neměla Tiffanyiny dlouhé blondaté lokny ani jasně modré oči ani sexy postavu. Byla, pokud to tedy mohla sama posoudit, prostě obyčejná.

Obyčejné hnědé vlasy – matka jí nechtěla dovolit melír. (Jen počkejte, až mi konečně bude osmnáct a udělám si s vlastními vlasy, co budu chtít!) Zatoužila, aby si je dnes nestáhla do ohonu, protože si najednou začala připadat moc dětská... Měla by se ostříhat. Ostny a trochu do punku. Třeba.

Ústa měla moc široká, i když Tish tvrdila, že jsou sexy jako ústa Julie Robertsové.

Hnědé oči, ale ne tak hluboké a dramatické, jako má Mi. Prostě jenom hnědé, jako ty hloupé vlasy. Tish sice tvrdí, že jsou jantarové – jenže jantar je jenom lepší slovo pro světle hnědou, ne?

No nic. Možná je obyčejná, ale ne umělá. Jako Tiffany. Pokud ta děvka nezajde do kadeřnictví, taky má hnědé vlasy.

„Nejsem umělá,“ ujistila Simone zrcadlo. „A Trent Woolworth je hajzl, Tiffany Bryceová je děvka a čubka – a oba at táhnou k čertu.“

Rázně si přikývla, napřímila ramena a vyšla z toalet.

Myslela si, že ty hlasité rány – dělbuchy? – a výkřiky patří k filmu. Sakra, zdržuju se a přicházím o důležité scény, blesklo jí hlavou a přidala do kroku.

Když dorazila ke dveřím sálu, rozlétny se a objevil se muž s vytřeštěnýma očima. Udělal jeden vratký krok a vzápětí padl dopředu. Jeho ruce se zafaly do zeleného koberce – koberce, kam se vsakovala rudá krev – a pak znehybněly.

Skrze dveře, které zůstaly kvůli mužovým nohám napůl otevřené, viděla Simone krátké záblesky. Ozývala se rána za ranou a výkřiky zděšených hlasů. Viděla lidi, stíny a siluety, padající, utíkající, padající.

A viděla, jak odzdola, temnou uličkou mezi řadami, kráčí temná postava.

Jako přimrazená sledovala, jak se postava otočila a střelila do zad utíkající ženu.

Simone nemohla dýchat. Pokud by se dokázala nadechnout, výdech by z ní vyšel jako výkřik.

Část jejího mozku odmítala přijmout, co právě viděla. To nemůže být skutečné. Musí to být jako ve filmu. Jenom jako. Ale pak naskočil instinkt, který ji přiměl vběhnout zpátky na toalety a skrčit se za dveřmi.

Ruce ji nechtěly poslouchat, neobratně šmátraly po kabelce a pak po telefonu.

Otec trval na tom, že číslo devět-jedna-jedna musí mít v mobilu uložené jako první.

Zatočila se jí hlava a konečně se jí vrátil dech, i když jen jako přerývané supění.

„Devět-jedna-jedna. Jaký máte problém?“

„On je zabíjí! Zabíjí je... Pomoc! Moje kamarádka. Ach Bože, dobrý Bože. On střílí lidi!“

Reed Quartermaine nesnášel pracovní víkendy. Nebyl příliš nadšený ani z práce v obchodáku, ale na podzim se chtěl vrátit na vysokou. Jenomže vysoká s sebou nesla ten drobný zádrhel, kterému se říká školné. Přidejte k tomu knihy, ubytování, jídlo a zjistíte, že pracovní víkendy v obchodáku jsou nezbytné.

Většinu nákladů nesli Reedovi rodiče, ale všechno pokrýt nemohli. Ne, když na vejšku měla napřesrok nastoupit i sestra, a když bratr už tři roky studoval na American University v D.C.

Reed nehodlal po zbytek života pinglovat, a proto se chtěl vrátit na vysokou. A možná, že než si zase oblékne čapku a talár, dokáže zjistit, co vlastně sakra chce v životě dělat.

V létě tedy pingloval a snažil se brát to z té lepší stránky. Umístění restaurace v obchodáku fungovalo dobře, na dýška si nemohl stěžovat. Možná že pinglování v Mangie pět večerů v týdnu s dvojitou směnou o sobotách omezilo na minimum jeho společenský život, ale jedl si náramně.

Mísy těstovin, bohaté pizzy, pořádné kusy Mangiina proslulého tiramisu sice jeho vytáhlé a kostnaté postavě na objemu moc nepřidaly, ale ne že by se nesnažil.

Otec kdysi doufal, že prostřední syn půjde v jeho stopách fotbalové hvězdy, stejně jako to úspěšně udělal nejstarší syn, ale Reedův naprostý nedostatek dovedností na hřišti a hubená postava tyhle naděje uhasily. Měl sice už v šestnácti metr dlouhé nohy a za mičudou ochotně běhal celý zatracený den, což z něj udělalo menší hvězdičku v univerzitním týmu, jenže nic víc.

Teď naservíroval čtveřici u stolu předkrmy – insalata mista pro matku, gnocchi pro otce, mozarellové tyčinky pro chlapce a smažené ravioli pro děvče. S dívkou nevinně zaflirtoval, a ona mu věnovala několik dlouhých, plachých úsměvů. Nevinně, protože mu došlo, že je jí nejspíš čtrnáct, a tudíž je mimo ligu vysokoškoláka, co míří do druhého ročníku.

Reed věděl, jak nevinně flirtovat s dívkami, staršími ženami a v podstatě i se všemi mezi tím. Dýška byla důležitá, a tak si za čtyři léta pinglování vypěstoval určitý okouzlující přístup k zákaznicím.

Přelétl svůj úsek – rodinky, pár starších párů, tu a tam třicátníci na schůzce spojené s večeří. Nejspíš jdou na večeři a do kina, což mu připomnělo, že chtěl zjistit, jestli by Chaz – pomocný manažer v GameStopu – nechtěl po skončení směny zajít na noční promítání Ostrova.

Zpracovával kreditky – pokec u stolu tři mu získal pěkných dvacet procent – sklízel ze stolů, kmítal tam a zase zpátky mezi šílenou kuchyní, až konečně přišel čas na pauzu.

„Dory, беру si deset minut.“

Vrchní číšnice si rychle změřila jeho úsek a přikývla.

Prošel dvoukřídlymi skleněnými dveřmi do hemžení pátečního večera. Nejdřív uvažoval, že by Chazovi poslal esemesku a pauzu strávil v kuchyni, ale chtělo se mu ven. Navíc věděl, že ve stánku Radost ze slunce pracuje každý páteční večer děvče jménem Angie – takže by mohl čtyři nebo pět minutek věnovat ne-až-tak-nevinnému flirtování.

Angie měla přítele, se kterým se neustále rozcházela a zase dávala dohromady, ale podle toho, co slyšel, byli právě ve fázi rozchodu. Proč tedy nezkusit štěstí? Je fajn domluvit si rande s někým, kdo má stejně šílený rozvrh jako on sám.

Dlouhé nohy ho rychle nesly mezi nakupujícími, skrze partičky náctiletých děvčat a chlapců stejného věku, kteří je okukovali, kolem maminek tlačících kočárky nebo shánějících batolata, skrze nepřetržitě znějící, mozek uspávající hudbu, co už ani nevnímal.

Když u stánku uviděl Angie, oči – hluboko posazené, světle zelené proti pleti s olivovým nádechem – se mu rozzářily. Zpomalil, strčil si ruce do kapes kalhot a nenuceně se k ní přisouval. Měl hustou černou hřívu, zděděnou po italské matce. (Máma neotravovala, aby se ostríhal, a otec už to taky vzdal.)

Reed pohodil vlasy. „Čau. Jak se daří?“

Angie se usmála a obrátila kouzelné hnědé oči v sloup. „Páteční bláznec. Všichni kromě mě asi míří na pláž.“

„A kromě mě.“ Reed se opřel o pult s vystavenými slunečními brýlemi a doufal, že v uniformě sestávající z bílé košile a černé vesty a kalhot vypadá dobře. „Napadlo mě, že bych šel

do bijáku na Ostrov, teda na poslední představení ve tři čtvrtě na jedenáct. To je přece skoro jako výlet na pláž, nemyslíš? Nechceš se přidat?“

„No... já nevím.“ Bezmyšlenkovitě si uhladila sluncem zesvětlené blond vlasy. Dobře se doplňovaly se zlatavým opálením, i když podle Reeda se Angie opálila nejspíš díky samoopalovacímu krému z další vitríny. „Celkem bych to vidět chtěla.“

Naděje zaplála a Chaz vypadl ze hry.

„Chceš si užít trochu zábavy, že jo?“

„Jo, jenže... Vlastně jsem domluvená s Misty, že se po závěrače sejdem.“

Chaz znovu naskočil. „Super! Zrovna se jdu zeptat Chaze, jestli by neměl zájem. Můžeme jít všichni.“

„Třeba.“ Angie se znovu zářivě usmála. „Jo, třeba jo. Brnknu Misty.“

„Skvělý. Tak já jdu za Chazem.“ Ustoupil, aby uvolnil místo ženě, která trpělivě čekala, zatímco si její asi tak čtrnáctiletá dcera zkoušela přibližně půl milionu slunečních brýlí. „Pošli mi zprávu, jo?“

„Mami, smím si vzít dvoje?“ prosebně protáhla dívka a prohlížela se v brýlích s kovově modrými skly, „měla bych potom jednu náhradní.“

„Jedny, Natalie. Tyhle jsou náhradní, děvenko.“

„Napíšu ti,“ zamumlala Angie a přepnula do pracovního tónu. „Dobrý výběr. Ohromně vám sluší.“

„Vážně?“

„Rozhodně,“ zaslechl ještě Reed na odchodu. Zrychlil – potřeboval to stihnout.

V GameStopu to hučelo obvyklými davy šprtů a počítačových maniaků a také – u těch mladších šprtů a počítačových maniaků – rodičů se skelným pohledem, kteří se potomky snažili přimět k pokračování v pohybu.

Na monitorech běžely ukázky her: vhodné pro děti na nástěnných obrazovkách, zatímco ty méně vhodné – pro uživatele s občankou prokazující věk nad osmnáct let nebo pod dohledem rodičů – na samostatných laptotech.

Chaz – král všech šprtů – právě vysvětloval jakousi hru zmateně vypadající ženě.

„Jestli je na vojenské hry, strategii a zajímavý příběh, bude se mu líbit.“ Chaz si posunul brýle se skly tlustými jako dna lahvi od koly výš na nos. „Vyšla teprve před pár týdny.“

„Připadá mi tak... násilnická. Je to pro něj vhodné?“

„Říkala jste šestnácté narozeniny.“ Chaze pozdravil Reeda rychlým kývnutím. „A líbí se mu série Splinter Cell. Pokud nemá problém s nima, nebude ho mít ani tady.“

Žena povzddechla. „No jo, kluci si asi vždycky rádi hrajou na válku. Tak děkuju, vezmu si ji.“

„Namarkují vám ji na pokladně. Děkujeme za nákup v GameStopu. Nemám čas kecat, kámo,“ obrátil se Chaz k Reedovi, když zákaznice odešla. „Moc práce.“

„Třicet sekund. Noční promítání, Ostrov.“

„Nemůžu se dočkat. Klony, kámo.“

„Super. Mám políčeno na Angie, ale chce s sebou vzít Misty.“

„No, vlastně já...“

„Nenech mě ve štychu, kámo. Blíž jsem se k randění s ní ještě nedostal.“

„Jasně, ale Misty mě tak trochu děsí. A... Budu za ni muset platit?“

„Není to rande. Já se snažím z toho rande udělat. Pro mě, ne pro tebe. Ty jsi můj parťák, Misty je Angiin.“

„No tak asi dobrá. Nepočítal jsem s...“

„Skvělý,“ řekl Reed dřív, než si to Chaz mohl rozmyslet. „Musím koupit lístky. Sejdeme se tam.“

Pospíšil si ven. Vyšlo to! Skupinové nerande snad umete cestičku pro to, aby si s Angie vyšli na schůzku jen sami dva, což otevře dveře k možnosti tulení.

Troška tulení by se hodila. Jenže teď měl tři minuty na to, aby se vrátil do Mangie, jinak mu Dory rozseká zadek.

Dal se do klusu, když zaslechl cosi, co znělo jako petardy nebo série ran z výfuku. Připomínalo to střilečky z GameStopu.

Reed, spíš zmatený než znepokojený, se ohlédl.

Pak začal křik. A hřmění.

Ne zezadu, uvědomil si Reed, ale seshora. Hřmění desítek běžících lidí. Uskočil z cesty ženě, která se k němu hnala a tlačila přitom kočárek s kvílejícím děckem.

A na její tváři byla... krev?

„Co se...“

Žena pokračovala v běhu, ústa doširoka otevřená v němém výkřiku.

Za ní se valila lavina. Lidé prchali, dupali po rozházených nákupních taškách, zakopávali o ně, někteří padali jeden přes druhého.

Jakýsi muž uklouzl, z nosu mu obloukem odlétly brýle a vzápětí je okamžitě rozdrtila čísi noha. Reed ho popadl za paži.

„Co se děje?“

„Má zbraň. Střílí – on střílí...“

Muž se vyškrábal zpátky na nohy a s kulháním běžel dál. Pár náctiletých dívek se vzlykotem a křikem zaběhlo do obchodu po Reedově levici.

A Reed si uvědomil, že ten hluk – výstřely – se neozývá jen před ním, ale i za ním. Vzpomněl si na Chaze (třicet sekund sprintem za zády) a na svou restaurační rodinu (dvakrát tak daleko vpředu).

Rozběhl se k Chazovi.

„Schovej se, kámo,“ zamumlal. „Někde se schovej.“

A pádil k restauraci.

Praskavé, štěkavé zvuky stále pokračovaly a zdálo se, že teď už přicházejí ze všech stran. Praskání a tříštění skla, sténající žena se zkrvavenou nohou krčící se pod lavičkou. Reed slyšel další výkřiky – a, co bylo horší, způsob, kterým byly náhle utnuty jako přervaná páska.

A pak uviděl chlapečka v červených kraťasech a tričku s Elmem: klouček se potácel jako opilý kolem obchodu Abercrombie & Fitch.

Výloha explodovala. Lidé prchali nebo se snažili krýt, kluk volající mámu upadl.

Na druhé straně obchodáku spatřil Reed střelce – chlapce? – jak se směje, a přitom střílí a střílí a střílí. Na zemi se svíjelo tělo jakéhosi muže, do něhož se zarývaly kulky.

Reed v běhu sebral chlapečka v tričku s Elmem a zavěsil si ho pod paži jako fotbalový míč, se kterým se nikdy nenaučil dost dobře zacházet.

Střelba – a Reed už nikdy, nikdy ten zvuk nezapomene – se přiblížila. Vpředu i vzadu. Všude.

Do Mangie by se nedostal, ne s tím klukem. Prudce změnil směr, běžel čistě instinktivně, a jakýmsi střemhlavým skluzem se vrhl do stánku.

Angie, dívka, s níž flirtoval před pěti minutami – před celou věčností! – ležela roztažená v kaluži krve. Její kouzelné hnědé oči na něj zíraly, chlapeček stále zaháknutý pod jeho paži kvílel.

„Bože, Ježíši. Ježíši Kriste.“

A střelba nepřestávala, prostě nepřestávala.

„Dobrý, dobrý, jsi v pořádku. Jak se jmenuješ? Já jsem Reed, jak se jmenuješ?“

„Brady. Já chci mámu!“

„Dobrý, Brady, za minutku ji najdeme, ale teď musíme být fakt potichu. Brady, kolik ti je?“

„Tolik.“ Klučík zvedl čtyři prstíky a po tvářích se mu koulely obrovské slzy.

„To už jsi velkej chlap, že jo? Musíme zůstat potichu. Jsou tady zloduší. Víš, co je to zloduch?“

Brady, tvář mokrou od slz, nudli u nosu, oči vytřeštěné, přikývl.

„Zůstaneme potichu, aby nás zloduší nenašli. A já zavolám hodné chlapíky. Policii.“ Reed se pokusil co nejlépe zabránit Bradymu ve výhledu na Angii, a zrovna tak se pokusil co nejlíp oprostit svou mysl od myšlenek na ni, na ni a na její smrt.

Trhnutím otevřel jedny z posuvných dvířek, za nimiž leželo uskladněné zboží, a vyházel obsah ven. „Vlez si dovnitř, okay? Je to jako schovka. Já zůstanu tady, ale ty si vlez dovnitř a já zavolám hodné chlapy.“

Pomohl chlapci dovnitř, vytáhl telefon a teprve teď si všiml, že se mu strašně klepou ruce.

„Devět-jedna-jedna, jaký máte problém?“

„DownEastský obchodák,“ začal.

„Policie už je tam. Jste přímo v obchodním domě?“

„Jo. Mám u sebe kluka. Strčil jsem ho do skříňky na zásoby ve stánku Radost ze slunce. Angie – holka, co tu pracovala, je mrtvá. Je mrtvá, Bože! Ti, co střílejí lidi, jsou nejmíň dva.“

„Vaše jméno, prosím?“

„Reed Quartermaine.“

„Okay, Reede, připadáte si tam, kde jste, v bezpečí?“

„Děláte si kurva prdel?“

„Omlouvám se. Jste ve stánku, takže trochu krytý. Radím vám, abyste zůstal na místě. A máte u sebe dítě, ano?“

„Říkal, že se jmenuje Brady a že mu jsou čtyři. Ztratil se mámě. Nevím, jestli je...“ Reed se rozhlédl a zrak mu padl na Bradyho: chlapec měl skelný pohled, seděl schoulený v klubíčku a cucal si palec. „Nejspíš je, no víte, asi v šoku nebo co.“

„Snažte se zůstat v klidu, Reede, a potichu. Policie už je na místě.“

„Pořád střílejí. Oni prostě pořád střílejí. A smějou se. Slyšel jsem, jak se směje.“

„Kdo se smál, Reede?“

„Ten, co střílel... do chlapa na zemi. Pořád do něj střílel a smál se. Kriste Ježíši.“

Vtom se ozval další křik – ne výkřiky, spíš válečný pokřik. Così primitivního a vítězoslavného. A další výstřely, a pak...

„Přestalo to. Střelba přestala.“

„I tak zůstaňte, kde jste, Reede. Pomoc je na cestě. Zůstaňte, kde jste.“

Reed znovu pohlédl na chlapce. Skelné dětské oči pohled opětovaly. „Mami,“ hlesl Brady.

„Za chvíličku mamku najdeme. Hodní chlapíci už jdou. Za chvíličku jsou tady.“

Tohle byla ta nejhorší část, uvědomil si Reed později. Čekání... S pachem spáleného střelného prachu ve vzduchu, voláním o pomoc, sténáním a vzlykotem. A pohled na krev na svých botách, na krev dívky, kterou už nikdy nevezme do kina.